

Majolica

Majolica is de naam voor een grof en bros soort keramiek, bestaande uit gebrande klei, met een bont gekleurde beschildering van glazuur. De naam majolica is een verbastering van het Spaanse Mallorca, een eiland in de Middellandse Zee en het middeleeuwse centrum voor de productie van dat type aardewerk. De techniek is afkomstig uit Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Bij majolica is de scherf meestal rood vanwege het ijzergehalte van de klei. Dat is te zien bij beschadiging aan de rand. Majolica kan ook vervaardigd worden van witte klei, in dat geval is de scherf gebroken wit tot witgrijs. Soms wordt eerst engobe, een dunne kleilaag, aangebracht

op de keramiek die als ondergrond dient voor de schildering. Het eindproduct wordt bedekt met tinglazuur, enkel aan de bovenkant. Het tamelijk giftige loodglazuur wordt gebruikt aan de onderkant.

Toen aan het einde van de 15e eeuw de Moren uit Spanje werden verdreven, verhuisde een deel van de aardewerkproductie naar Faience in Italië. In Italië wordt faience nog steeds majolica genoemd. In het Nederlands wordt een onderscheid gemaakt. Er heerst veel verwarring met het begrip faience, waarvan de klei met kalk of mergel is gemengd, om het op veel wittere Chinees porselein te laten lijken. Bij faience is ook de onderkant tinglazuurd. De techniek van het maken van het fijnere faience kwam via Antwerpen naar Noord-Nederland.

Bij het bakken van majolica wordt gebruikgemaakt van driehoekige standers, de zogenaamde proenen. De proenen worden afgebroken en de resten zoveel mogelijk weg gevijld. In Delft werd aanvankelijk majolica met blauwe voorstellingen geproduceerd, maar de pottenbakkers gingen over tot het maken van faience in het midden van de 17e eeuw.